ROZSUDEK SOUDU (osmého senátu)

30. dubna 2009 *

Ve věci T-18/03,

CD-Contact Data GmbH, se sídlem v Burglengenfeld (Německo), zastoupená J. de Preem a R. Wesselingem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené P. Oliverem, X. Lewisem a O. Beynet, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2003/675/ES ze dne 30. října 2002, v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (COMP/35.587 PO

* Jednací jazyk: angličtina.

Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution a COMP/36.321 Omega – Nintendo) (Úř. věst. 2003, L 255, s. 33),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (osmý senát),

ve složení E. Martins Ribeiro, předsedkyně, S. Papasavvas a N. Wahl (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kantza, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. května 2008,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1. *Dotčené podniky*

1 Nintendo Co., Ltd (dále jen „NCL“ nebo „Nintendo“), společnost kotovaná na burze, která má své sídlo v Kjótu (Japonsko), je společností stojící v čele skupiny společností Nintendo, které se specializují na výrobu a distribuci konzol videoher a herních kazet určených k použití s těmito konzolami.

2 Činnosti společnosti Nintendo v Evropském hospodářském prostoru (EHP) vykonávají na určitých územích dceřiné společnosti, které stoprocentně vlastní, přičemž hlavní dceřiná společnost je Nintendo of Europe GmbH (dále jen „NOE“ nebo „Nintendo“). V rozhodné době NOE koordinovala určité obchodní činnosti Nintendo v Evropě a byla jejím výhradním distributorem v Německu.

3 Na jiných prodejních územích jmenovala Nintendo nezávislé výhradní distributory. Tak se stala The Games Ltd, obchodní divize společnosti John Menzies Distribution Ltd, která je stoprocentní dceřiná společnost společnosti John Menzies plc, v srpnu 1995 výhradním distributorem společnosti Nintendo pro Spojené království a Irsko a zůstala jím přinejmenším do 31. prosince 1997.

4 Žalobkyně, CD-Contact Data GmbH, byla výhradním distributorem společnosti Nintendo pro Belgii a Lucembursko od dubna přinejmenším do 31. prosince 1997.

2. *Správní řízení*

Šetření týkající se odvětví videoher (věc IV/35.587 PO Video Games)

5 V březnu 1995 zahájila Komise šetření týkající se odvětví videoher (věc IV/35.587 PO Video Games). V rámci tohoto šetření zaslala Komise dne 26. června a 19. září 1995 společnosti Nintendo žádosti o informace podle článku 11 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, první nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), aby získala informace zejména o jejích distributorech a dceřiných společnostech, o dohodách o distribuci formálně uzavřených s těmito podniky a o všeobecných obchodních podmínkách. NOE odpověděla na tyto žádosti dopisy ze dne 31. července a 26. září 1995.

Doplňující šetření týkající se zvláště systému distribuce společnosti Nintendo (věc IV/35.706 PO Nintendo Distribution)

6 Na základě těchto předběžných závěrů zahájila Komise v září 1995 doplňující šetření týkající se zvláště systému distribuce společnosti Nintendo (věc IV/35.706 PO Nintendo Distribution).

7 V rámci tohoto šetření zaslala Komise dne 9. října 1995 společnosti Nintendo žádost o informace. Mezi zástupci společnosti Nintendo a Komisí došlo k několika schůzkám ohledně distribuční politiky společnosti Nintendo. Nintendo krom toho poskytla různé verze dohod, které uzavřela s některými z jejích distributorů.

Šetření v důsledku stížnosti podané společností Omega Electro BV (věc IV/36.321 Omega – Nintendo)

8 Dne 26. listopadu 1996 podala Omega Electro, společnost, která je činná v odvětví dovozu a prodeje elektronických her, stížnost podle čl. 3 odst. 2 písm. b) nařízení č. 17, která se týkala hlavně distribuce kazet a konzol her společnosti Nintendo, a to zejména z důvodu, že Nintendo narušovala paralelní obchod a praktikovala v Nizozemsku systém uložených prodejních cen. V důsledku této stížnosti Komise rozšířila své šetření (věc IV/36.321 Omega – Nintendo). Dne 7. března 1997 zaslala žádost o informace společnostem Nintendo a John Menzies. V odpovědi ze dne 16. května 1997 připustila Nintendo, že některé z jejích dohod o distribuci a některé z jejích všeobecných obchodních podmínek obsahovaly omezení paralelních obchodů v rámci EHP. V říjnu 1997 zaslala Komise společnosti John Menzies novou žádost o informace, na kterou tato společnost odpověděla dne 1. prosince 1997 tím, že poskytla určité informace o sporné kartelové dohodě.

9 Dopisem ze dne 23. prosince 1997 oznámila Nintendo Komisi, že si uvědomila „závažný problém spojený s paralelním obchodem v rámci Společenství" a vyjádřila své přání spolupracovat s Komisí.

10 Dne 13. ledna 1998 poskytla společnost John Menzies další informace. Dne 21. ledna, 1. dubna a 15. května 1998 předala Nintendo Komisi stovky dokumentů. Dne 15. prosince 1998 se konala schůzka mezi Komisí a zástupci společnosti Nintendo, v průběhu které byla diskutována otázka případného poskytnutí vyrovnání třetím osobám poškozeným spornou kartelovou dohodou.

11 Krom toho Nintendo po svém doznání přijala opatření mající zajistit, aby se v budoucnu dodržovalo právo Společenství, a nabídla finanční vyrovnání třetím osobám, které v důsledku jejích činností utrpěly finanční škodu.

12 Dopisem ze dne 9. června 1999 požádala Komise žalobkyni, aby jí oznámila, zda dokumenty zařazené ve spisech Komise, které se jí týkají, obsahují důvěrné údaje. V tomto dopise bylo rovněž uvedeno, že Komise zamýšlí zahájit formální řízení proti některým společnostem, mezi nimiž se nacházela žalobkyně.

13 Dne 26. dubna 2000 zaslala Komise oznámení námitek Nintendo a dalším dotyčným podnikům, mezi nimiž se nacházela žalobkyně, pro porušení čl. 81 odst. 1 ES a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP (dále jen „Dohoda o EHP“). Nintendo a další dotyčné podniky předaly v odpověď na námitky Komise písemná vyjádření, ve kterých Nintendo a některé z těchto podniků požádaly o použití sdělení Komise ze dne 18. července 1996 o neuložení nebo snížení pokut v případech kartelových dohod (Úř. věst. C 207, s. 4, dále jen „sdělení o spolupráci“). Žádná ze stran nepožádala o konání formálního slyšení. Nintendo nezpochybnila věcnou správnost skutkových zjištění uvedených v oznámení námitek

14 Co se týče konkrétněji žalobkyně, odpověď na oznámení námitek byla zaslána Komisi dne 13. července 2000. Neformální schůzka mezi žalobkyní a službami Komise se uskutečnila dne 16. října 2000. Po této schůzce žalobkyně předložila dne 6. listopadu 2000 dodatečnou odpověď na oznámení námitek.

3. *Sporné rozhodnutí*

15 Dne 30. října 2002 přijala Komise rozhodnutí 2003/675/ES v řízení podle článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (COMP/35.587 PO Video Games, COMP/35.706 PO Nintendo Distribution a COMP/36.321 Omega – Nintendo) (Úř. věst. 2003, L 255, s. 33, dále jen „Rozhodnutí" citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem). Žalobkyni bylo Rozhodnutí oznámeno dne 8. listopadu 2002.

16 Rozhodnutí obsahuje zejména následující ustanovení:

„*Článek 1*

Následující podniky porušily čl. 81 odst. 1 [ES] a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP tím, že se v uvedených obdobích účastnily souboru dohod a jednání ve vzájemné shodě na trzích s konzolami videoher a herními kazetami slučitelnými s herními konzolami vyráběnými společností Nintendo, jejichž předmětem a účinkem je omezení paralelních vývozů herních konzol a kazet Nintendo:

[…]

– [žalobkyně] od 28. října 1997 do konce prosince 1997.

[…]

Článek 3

Za protiprávní jednání, kterého se dopustily podniky uvedené v článku 1, se ukládají následující pokuty:

[…]

– [žalobkyni], pokuta ve výši 1 milionu eur.

[…]“

17 Co se týče událostí, které nastaly v Belgii a Lucembursku, Komise zejména uvádí, že „[žalobkyni] bylo jasné, že musí dbát na to, aby její zákazníci neuskutečňovali paralelní vývozy“. To vyplývá z faxu zaslaného žalobkyní společnosti NOE dne 28. října 1997, kterým ujistila, že si nepřeje žádný vývoz (viz body 195 a 196 odůvodnění Rozhodnutí). Podle Komise tento fax, který byl odpovědí na dopis společnosti NOE, kterým se tato společnost tázala, zda by jeden z jejích zákazníků mohl prodávat výrobky Nintendo zákazníkům společnosti Nintendo France SARL, ukazuje, že žalobkyně a Nintendo „dospěly ke ‚shodě vůle‘ ohledně skutečnosti, že vývozy nejsou možné […] a že [žalobkyně] kontroluje dodávky zákazníkům […], kteří by mohli být podezříváni z uskutečňování vývozů“ (viz bod 317 odůvodnění Rozhodnutí).

18 Komise uvádí rovněž skutečnost, že od září do prosince 1997 vedla žalobkyně korespondenci se společností NOE, která se týkala paralelních dovozů na její území s nadějí, že tento „problém“ je vyřešen (viz bod 197 odůvodnění Rozhodnutí).

19 Pro účely stanovení výše pokut použila Komise v Rozhodnutí metodologii uvedenou v pokynech o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a čl. 65 odst. 5 [UO] (Úř. věst. 1998, C 9, s. 3, dále jen „pokyny"). Naopak se z důvodu vertikální povahy protiprávního jednání rozhodla nezohlednit sdělení o spolupráci.

20 Komise zaprvé určila základní částku pokut v závislosti na závažnosti a době trvání protiprávního jednání.

21 V této souvislosti měla Komise nejdříve za to, že se dotyčné podniky dopustily velmi závažného protiprávního jednání s přihlédnutím k jeho povaze, jeho konkrétním účinkům na trh a rozsahu dotyčného zeměpisného trhu.

22 Dále se Komise domnívala, že jelikož se dotčené jednotné a trvající protiprávní jednání týkalo několika podniků, mezi nimiž existoval mimořádný nepoměr ve velikosti, je třeba přistoupit k rozdílnému zacházení s dotyčnými podniky, aby se zohlednila specifická váha každého z nich, a tedy skutečný dopad jejich protiprávního jednání na hospodářskou soutěž. Za tímto účelem byly dotčené podniky rozděleny do tří skupin v závislosti na relativním významu každého z nich v porovnání se společností Nintendo, jakožto distributorem dotyčných výrobků v EHP. Srovnání se provedlo odkazem na podíl každého z podniků na celkovém objemu herních konzol a kazet Nintendo nakoupených pro účely jejich distribuce v EHP v roce 1997, posledním roce, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání. Na tomto základě byla společnost Nintendo jako jediná zařazena do první skupiny, zatímco společnost John Menzies byla jako jediná uvedena ve druhé skupině. Pro tyto podniky stanovila Komise předběžnou výchozí částku na základě závažnosti ve výši 23 milionů eur v případě Nintendo a ve výši 8 milionů eur v případě společnosti John Menzies. Pokud jde o další uvedené podniky, byla stanovena předběžná výchozí částka ve výši 1 milionu eur.

23 Dále aby se jednak zajistilo, že pokuta bude mít dostatečný odrazující účinek, a jednak se zohlednila velikost a celkové zdroje společností Nintendo, John Menzies a Itochu

Corp., Komise tyto výchozí částky zvýšila. Pokud jde konkrétněji o Nintendo, Komise se domnívala, že kromě její velikosti, která je jasně menší než velikost společnosti Itochu, je třeba zohlednit skutečnost, že vyráběla výrobky, kterých se protiprávní jednání týkalo. S ohledem na tyto skutečnosti použila Komise násobící koeficient 3 na částky určené pro Nintendo a Itochu a 1,25 ohledně společnosti John Menzies, takže výchozí částky byly stanoveny na 69 milionů eur v případě společnosti Nintendo, na 10 milionů eur v případě společnosti John Menzies a na 3 miliony eur v případě společnosti Itochu.

24 Co se týče délky trvání protiprávního jednání, jehož se dopustily jednotlivé podniky, byla výchozí částka zvýšena o 10 % za rok. Jelikož se žalobkyně účastnila protiprávního jednání pouze o něco déle než dva měsíce, měla Komise za to, že výchozí částka pokuty, která jí byla uložena, by neměla být zvýšena.

25 V důsledku toho stanovila Komise základní částku pokuty uložené žalobkyni na 1 milion eur.

26 Zadruhé byla na základě přitěžujících okolností zvýšena základní částka pokuty uložené společnosti Nintendo o jednak 50 % z důvodu, že tento podnik měl vedoucí úlohu a byl podněcovatelem protiprávního jednání a jednak o 25 %, protože pokračoval v protiprávním jednání poté, co Komise v červnu 1995 zahájila své šetření. Základní částka pokuty uložené společnosti John Menzies se zvýšila o 20 %, což odpovídalo zaprvé zvýšení o 10 %, aby se zohlednila skutečnost, že pokračovala v protiprávním jednání po zahájení šetření Komise a zadruhé zvýšení o 10 % z důvodu jejího odmítnutí spolupracovat s Komisí.

27 Zatřetí v rámci přezkumu polehčujících okolností měla Komise nejprve za to, že je odůvodněné snížit pokutu uloženou jednomu z uvedených podniků, a sice Concentra – Produtos para crianças, SA (dále jen „Concentra“), výhradnímu distributorovi společnosti Nintendo pro Portugalsko, z důvodu jeho výlučně pasivní role v průběhu hlavní části dotčeného období. Komise dále přiznala společnosti Nintendo snížení

o 300 000 eur, aby se zohlednila finanční vyrovnání nabídnutá tímto podnikem třetím osobám poškozeným spornou kartelovou dohodou, které byly identifikovány v oznámení námitek. Konečně bylo společnosti John Menzies přiznáno snížení o 40 % a společnosti Nintendo o 25 % s ohledem na jejich účinnou spolupráci s Komisí. Ostatním uvedeným podnikům nebyla přiznána žádná polehčující okolnost.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

28 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 17. ledna 2003 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

29 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (osmý senát) o zahájení ústní části řízení.

30 Řeči účastnic řízení a odpovědi na otázky Soudu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 21. května 2008.

31 Na tomto jednání předložila Komise na žádost Soudu některé dokumenty, ohledně kterých byla žalobkyně vyzvána, aby předložila svá vyjádření. Dopisem podaným kanceláři Soudu dne 26. května 2008 uvedla žalobkyně, že nemá připomínky, které by předložila k uvedeným dokumentům. V důsledku podání tohoto dopisu Soud rozhodl, že je třeba ukončit ústní část řízení.

32 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

– zrušil Rozhodnutí v rozsahu, v němž je jí určeno, v plném rozsahu nebo částečně, zejména články 1 a 3;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

33 Komise navrhuje, aby Soud:

– zamítl žalobu;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

34 Na podporu své žaloby vznáší žalobkyně dva žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení článku 81 ES, nesplnění povinnosti odůvodnění, jakož i ze zjevně nesprávného posouzení. Druhý žalobní důvod vychází z porušení zásad řádné správy, rovného zacházení a proporcionality, jakož i z nesplnění povinnosti odůvodnění.

35 Na jednání žalobkyně rovněž uvedla, že s ohledem na délku řízení, jak správního, tak i soudního, by měla být výše pokuty, která jí byla uložena, alespoň snížena.

1. *K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 81 ES, nesplnění povinnosti odůvodnění, jakož i zjevně nesprávného posouzení*

Argumenty účastnic řízení

36 Žalobkyně uvádí, že Komise nemohla dospět na základě dokumentů, které citovala v Rozhodnutí, k závěru, že mezi ní a společností Nintendo existovala dohoda nebo jednání ve vzájemné shodě. Komise tedy nejen nesprávně použila článek 81 ES, ale i nesplnila povinnost odůvodnění, která jí přísluší podle článku 253 ES.

37 Uvádí nejprve, že dohoda o distribuci, kterou uzavřela se společností Nintendo v dubnu 1997, umožňovala podle článku 4.6 „pasivní vývozy" a neobsahovala doložku omezující obchod v rozporu s článkem 81 ES.

38 Žalobkyně dále připomíná, že nikdy neuzavřela či se neúčastnila dohody, jejímž cílem bylo narušení paralelního obchodu. V tomto ohledu uvádí, že výrobky společnosti Nintendo vyvážela pasivně a ve velkém rozsahu a že je dodávala zákazníkům, o nichž věděla, že buď prodají uvedené výrobky zákazníkům usazeným mimo Belgii a Lucembursko, nebo byli sami usazeni mimo tato území. Spis Komise neobsahuje žádný důkaz, který prokazuje, že zákazníkům žalobkyně byly odmítnuty dodávky z důvodu, že se nacházejí mimo uvedená území nebo že dodané výrobky jsou poté vyváženy.

39 Žalobkyně uvádí, že existoval jasný rozdíl mezi skutečnostmi, které se týkají jí, a skutečnostmi, které se týkají ostatních distributorů, jimž je Rozhodnutí určeno. Rozsah zjištění Komise, která se týkají jejího chování, je totiž velmi omezený. Zdá se, že závěr Komise, podle kterého dostatek důkazů umožnil dospět k závěru, že se žalobkyně účastnila dohody nebo jednání ve vzájemné shodě se společností Nintendo za účelem omezení paralelních vývozů, je spíše založen na zjištěních týkajících se politiky společnosti Nintendo v oblasti distribuce na začátku 90. let než na specifickém a objektivním posouzení dokumentů týkajících se žalobkyně.

40 Žalobkyně zejména uvádí, že Komise nezohlednila skutečnost, že se stala distributorem dotčených výrobků teprve v dubnu 1997, tj. během období, v němž Nintendo přehodnotila svou obecnou politiku v oblasti distribuce a snažila se o dosažení souladu s pravidly Společenství v oblasti hospodářské soutěže. V takovém kontextu nemohla Komise pouze vycházet z přesvědčení, že nově jmenovaní distributoři byli jednoduše začleněni do dříve zavedeného plánu distribuce.

41 V projednávaném případě neexistuje žádný důkaz, který potvrzuje existenci shodné vůle mezi žalobkyní a společností Nintendo nebo souhlas, učiněný mlčky či výslovný, žalobkyně s jednostrannou politikou společnosti Nintendo. Komise porušila požadavky týkající se úrovně důkazů o dohodě, které stanoví judikatura. Žalobkyně uvádí, že jak uvedla ve své odpovědi na oznámení námitek, faktory, které vedou k závěru o existenci horizontální dohody, nemohou být každopádně považovány za dostačující pro prokázání existence vertikální dohody. Žalobkyně má zejména za to, že zatímco kontakty mezi dodavateli a distributory jsou z hlediska práva hospodářské soutěže logické a přípustné, neplatí totéž pro horizontální vztahy mezi soutěžiteli.

42 Co se týče zaprvé důkazů o narušení paralelních vývozů z Belgie a Lucemburska, vycházela Komise pouze z jediného dokumentu, a to z faxu zaslaného společnosti NOE žalobkyní dne 28. října 1997. Podle žalobkyně však Komise přečetla tento dokument pouze částečně a neúplně. Tímto faxem chtěla žalobkyně pouze informovat Nintendo,

že prodeje uskutečněné na francouzském trhu, na které si Nintendo stěžovala, nemohou být ve skutečnosti chápány jako „aktivní obchody“ prostřednictvím velkoobchodníka usazeného v Belgii. Uvedený fax odkazuje pouze na „jednostranné“ rozhodnutí žalobkyně rozdělit distribuci výrobků vzhledem k omezenému množství, kterým disponovala. Naproti tomu zde není žádný odkaz na jakoukoli dohodu nebo závazek žalobkyně omezit vývozy. Ve své replice žalobkyně uvádí, že obava, že Nintendo omezí své dodávky nebo ukončí její dohodu o výhradní distribuci, u ní mohla vyvolat dojem, že nevyváží její výrobky na jiná území.

43 Co se týče zadruhé důkazů o zákazu paralelních dovozů do Belgie a Lucemburska, žalobkyně uvádí, že Komise zde dále vycházela ze zkresleného a neúplného výkladu dotčených dokumentů, a to z řady dopisů zaslaných žalobkyní společnosti Nintendo. Těmito dopisy se žalobkyně pouze chtěla ujistit, že cena, kterou zaplatila společnosti Nintendo za dotčené výrobky, nebyla příliš vysoká.

44 Co se týče zatřetí důkazu o existenci jednání ve vzájemné shodě, žalobkyně se domnívá, že dokumenty předložené v průběhu správního řízení jasně ukazují, že se neúčastnila jednání ve vzájemné shodě, jehož předmětem by bylo narušení paralelních vývozů výrobků společnosti Nintendo. Žádný z těchto dokumentů zejména neuvádí, že žalobkyně omezila své prodeje na zákazníky, kteří se nacházejí mimo Belgii a Lucembursko, mimo případ, kdy neměla výrobky k dispozici. Naopak tyto dokumenty ukazují, že byla aktivním paralelním vývozcem výrobků společnosti Nintendo a že se účastnila paralelního obchodu s těmito výrobky.

45 Komise zpochybňuje všechny tyto argumenty.

Závěry Soudu

K existenci porušení čl. 81 odst. 1 ES

46 Podle ustálené judikatury k tomu, aby existovala dohoda ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES, je třeba a postačuje, aby dotčené podniky vyjádřily svou společnou vůli chovat se na trhu určitým způsobem (rozsudky Soudu ze dne 17. prosince 1991, Hercules Chemicals v. Komise, T-7/89, Recueil, s. II-1711, bod 256, a ze dne 26. října 2000, Bayer v. Komise, T-41/96, Recueil, s. II-3383, bod 67; viz rovněž v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 15. července 1970, ACF Chemiefarma v. Komise, 41/69, Recueil, s. 661, bod 112, a ze dne 29. října 1980, van Landewyck a další v. Komise, 209/78 až 215/78 a 218/78, Recueil, s. 3125, bod 86).

47 Pokud jde o formu vyjádření takové společné vůle, postačuje, aby ujednání bylo vyjádřením vůle stran chovat se na trhu v souladu s jeho zněním (rozsudek Bayer v. Komise, bod 46 výše, bod 68; viz rovněž v tomto smyslu rozsudky ACF Chemiefarma v. Komise, bod 46 výše, bod 112, a van Landewyck a další v. Komise, bod 46 výše, bod 86).

48 Pojem „dohoda ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES“, jak byl vyložen judikaturou, předpokládá existenci shody vůle mezi nejméně dvěma stranami. Forma této shody vůle není důležitá, pokud představuje její věrné vyjádření. Tato shoda vůle může plynout jak z doložek takové dohody, jako je dohoda o distribuci, tak i z chování dotčených podniků (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 13. července 2006, Komise v. Volkswagen, C-74/04 P, Sb. rozh. s. I-6585, bod 39).

49 Co se týče provádění důkazů o protiprávním jednání porušujícím čl. 81 odst. 1 ES, je třeba připomenout, že Komise je povinna prokázat protiprávní jednání, která zjistila, a předložit řádné důkazy, které právně dostačujícím způsobem prokazují existenci

skutečností zakládajících protiprávní jednání (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. prosince 1998, Baustahlgewebe v. Komise, C-185/95 P, Recueil, s. I-8417, bod 58, a ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 86). V tomto ohledu je nezbytné, aby Komise za účelem prokázání existence protiprávního jednání uvedla přesné a shodující se důkazy (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 6. července 2000, Volkswagen v. Komise, T-62/98, Recueil, s. II-2707, bod 43 a citovaná judikatura).

50 Co se týče konečně rozsahu soudního přezkumu, je třeba připomenout, že pokud je Soudu předložena žaloba na neplatnost rozhodnutí vydaného podle čl. 81 odst. 1 ES, musí Soud obecně provést celkový přezkum otázky, zda jsou splněny podmínky pro použití čl. 81 odst. 1 ES či nikoli (viz rozsudek Soudu ze dne 15. září 2005, DaimlerChrysler v. Komise, T-325/01, Sb. rozh. s. II-3319, bod 81; viz rovněž v tomto smyslu rozsudky Soudního dvora ze dne 11. července 1985, Remia a další v. Komise, 42/84, Recueil, s. 2545, bod 34, a ze dne 17. listopadu 1987, BAT a Reynolds v. Komise, 142/84 a 156/84, Recueil, s. 4487, bod 62).

51 Před tím, než Soud přezkoumá skutkové okolnosti zohledněné v projednávaném případě Komisí, je třeba upřesnit, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, nelze při argumentaci vycházet ze skutečnosti, že Nintendo, druhá strana dohody, výslovně uvedla ve své odpovědi na oznámení námitek, že souhlasila se způsobem, jakým Komise popsala skutkový stav v uvedeném oznámení, a že tak zcela připustila, že existovala dohoda a jednání ve vzájemné shodě mezi ní a žalobkyní. To, že společnost Nintendo, druhá strana dohody o distribuci, uzná některé skutečnosti, totiž nemůže v žádném případě zpochybnit právo žalobkyně napadnout uvedené skutečnosti před Soudem. Tato úvaha je v projednávaném případě o to více platná vzhledem k tomu, že žalobkyně konkrétně popřela ve svých odpovědích na oznámení námitek, že jakkoliv porušila čl. 81 odst. 1 ES.

52 Krom toho je třeba uvést, že Komise neodkázala – na rozdíl od toho, jak žalobkyně zjevně uvádí ve svých podáních – na podmínky dohody o distribuci uzavřené mezi společností Nintendo a žalobkyní jako takové, aby dospěla k závěru, že existovala dohoda, která byla v rozporu s čl. 81 odst. 1 ES. V tomto ohledu Komise uvedla

v bodě 196 odůvodnění Rozhodnutí, že „[t]ext dohody o distribuci uzavřené mezi [žalobkyní] a společností Nintendo umožnil prvně uvedené pasivní vývozy“. Na rozdíl od toho, co bylo konstatováno v případě některých distributorů uvedených v Rozhodnutí, dohoda o distribuci, uzavřená mezi žalobkyní a společností Nintendo téměř dva roky po zahájení šetření Komise a týkající se dotčeného systému distribuce neobsahovala jako taková, žádnou doložku zakázanou čl. 81 odst. 1 ES.

53 Je třeba rovněž upřesnit, že na rozdíl od toho, co vyplývá z argumentace předložené žalobkyní, Komise vůbec neodkázala, co se týče žalobkyně, na existenci jednání ve vzájemné shodě mezi ní a společností Nintendo, avšak pouze na uzavření „dohody“ (viz bod 196 odůvodnění Rozhodnutí), která je v rozporu s čl. 81 odst. 1 ES. Argumenty žalobkyně týkající se neexistence jednání ve vzájemné shodě jsou tedy irelevantní.

54 Vzhledem k tomu, že neexistoval přímý listinný důkaz o uzavření písemné dohody mezi společností Nintendo a žalobkyní týkající se omezení nebo snížení pasivních vývozů, měla Komise za to, že účast posledně uvedené na dohodě, která byla v rozporu s čl. 81 odst. 1 ES, byla potvrzena chováním posledně uvedené, jak bylo vyjádřeno v její korespondenci.

55 Za těchto okolností je třeba přezkoumat, zda s ohledem na obsah této korespondence, prokázala Komise právně dostačujícím způsobem, že existovala shoda vůle mezi žalobkyní a společností Nintendo za účelem omezení paralelního obchodu.

56 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Komise odkázala v Rozhodnutí na všechny písemné důkazy a zejména na fax zaslaný žalobkyní společnosti NOE dne 28. října 1997. Účastnice řízení se shodují na tom, že tento fax navazoval na stížnost ze dne 24. října 1997, kterou zaslala společnost Nintendo France společnosti NOE ve věci zejména vývozů výrobků z Belgie, tj. území, na němž byla žalobkyně schváleným distributorem společnosti Nintendo.

57 Tato stížnost uvádí zejména následující:

„I když je tento druh paralelních dovozů nevyhnutelný, domníváme se, že NOE má k dispozici různé prostředky, aby pomohla společnosti [Nintendo France] omezit tyto problémy. Nejúčinnější prostředky jsou následující:

1. […]

2. jednat s distributory za účelem zamezení těchto dovozů.

Někteří (je nám známo, že tak je tomu v Belgii a Itálii) je uskutečňují téměř neoficiálně s některými velkoobchodníky a dokonce s některými maloobchodníky. Co by se stalo, kdybychom učinili totéž a vyváželi velmi žádaný výrobek se slevou jejich zákazníkům?“

58 Ve faxu ze dne 28. října 1997 zaslaném společnosti NOE po této stížnosti, vysvětluje žalobkyně, že nemohla dodat některá množství výrobku společnosti BEM, velkoob-

chodníkovi usazenému v Belgii, který mohl potenciálně uskutečňovat paralelní obchod. Tento fax, uvedený částečně v bodě 195 odůvodnění, zní následovně:

„Ověřil jsem Vaši informaci a neshledal jsem žádnou shodu s naší informací.

1) [BEM] obdržela do dnešního dne v různých dodáních 960 kusů Lylat Wars. To je dostatečné množství pro zásobování jejích přibližně 100 zákazníků, kteří se nacházejí ve frankofonní části Belgie.

2) Vzhledem k tomu, že při zahájení Contact Data Belgium, [BEM] dodala konzoly do Francie, jsme velmi opatrní pokud jde o tohoto zákazníka a nedodáme mu již nikdy velká množství.

3) Obdrželi jsme pouze 7 000 kusů Lylat Wars a nemůžeme dodat 5 000 kusů softwaru pouze jednomu zákazníkovi.

[…]

Jak jsme již s Vámi projednali minulý týden, jsme velmi opatrní, pokud jde o naše dodávky, jelikož si nepřejeme žádný vývoz, jelikož tyto výrobky potřebujeme pro náš belgický trh.“

59 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, ze znění tohoto faxu jasně nevyplývá, že žalobkyně si byla vědoma skutečnosti, že měla zabránit paralelním vývozům a že si přála bránit se proti tvrzení společnosti Nintendo France o takových paralelních vývozech z Belgie. Nelze zejména přijmout s nezbytnou jistotou závěr, že „opatrnost", na kterou odkazuje žalobkyně ohledně klientů, kteří obecně uskutečňovali vývozy, potvrzuje, že žalobkyně souhlasila s politikou sporného omezení paralelního obchodu. Výklad žalobkyně, podle kterého odkaz na omezená množství výrobků, kterými disponovala, musí být rovněž chápán jako informace, která ukazuje, že nemohla fakticky uskutečnit aktivní prodeje prostřednictvím velkoobchodníka usazeného v Belgii, nemůže být *a priori* vyloučen.

60 Jak bylo připomenuto v bodě 58 výše, fax ze dne 28. října 1997 však následoval přímo po zaslání dopisu ze dne 24. října 1997, kterým si společnost Nintendo France stěžovala na paralelní obchody z Belgie, která tedy představovala území, na němž byla žalobkyně výhradním distributorem dotyčných výrobků, a požadovala po společnosti NOE, aby přijala nezbytná opatření za účelem vyřešení „problémů", které jí způsobily tyto vývozy. Žalobkyně tak považovala za nezbytné omluvit se s ohledem na množství, kterým disponovala, a podmínky, za nichž vyvážela dotčené výrobky, v důsledku stížnosti, která se týkala paralelních vývozů z Belgie.

61 Co se týče dokumentů týkajících se paralelních dovozů do Belgie a Lucemburska, Komise odkázala na skutečnost, že systém skutečné spolupráce a výměny informací ohledně paralelního obchodu byl zaveden společností Nintendo a některými jejími schválenými distributory, mezi něž patří žalobkyně. Co se týče žalobkyně, její účast na systému výměny informací vyplývá z několika dopisů citovaných v bodě 197 odůvodnění Rozhodnutí.

62 Znění těchto jednotlivých dopisů umožňuje logickým rozvedením výše uvedených úvah dospět k závěru, že jejich cílem bylo odsoudit paralelní dovozy výrobků Nintendo do Belgie a že byly součástí systému výměny informací zavedeného společností Nintendo.

63 V dopise ze dne 4. září 1997 určeném společnosti NOE před rozhodným obdobím prohlásila žalobkyně zejména následující:

„Naši zákazníci ruší své objednávky konzol N64, jelikož je mohou zjevně získat za nižší cenu ve Francii […]. To bude určitě naší hlavní prioritou během našich jednání v Monaku. Okamžitý zásah v této oblasti je bezpochyby nezbytný.“

64 Dopis žalobkyně společnosti NOE ze dne 3. listopadu 1997, rovněž uvedený Komisí v bodě 197 odůvodnění Rozhodnutí, uvádí zejména:

„V současnosti existuje na belgickém trhu následující nabídka: 1420 kusů výrobku N64HW […] s německou příručkou.“

65 Ve faxu zaslaném dne 12. listopadu 1997 společnosti Nintendo France, která nebyla oprávněna stanovit nákupní ceny výrobků, žalobkyně poznamenává následující:

„Obdrželi jsme právě brožuru Toys'R'Us, která navrhuje SNES Donkey Kong Country 3 za spotřebitelskou cenu v Belgii 1495 [belgických franků] (přibližně 249 [francouzských franků]), zatímco ve vašem posledním ceníku je nabízen za 372 [francouzských franků] [bez daně]. Jedná se o paralelní dovozy, nebo zvláštní nabídku u tohoto výrobku?“

66 Pokud jde o dokument ze dne 4. prosince 1997, zaslaný společností NOE žalobkyni, obsahuje žádost o informace, které se týkají paralelně dovážených výrobků.

67 Skutečnost, že se žalobkyně ve skutečnosti účastnila paralelního obchodu tím, že vyvážela výrobky zákazníkům nacházejícím se mimo území Belgie a Lucemburska, nemůže zpochybnit závěr uvedený v bodě 62 výše. Skutečnost, že se podnik, jehož účast na jednání ve vzájemné shodě, které je podle čl. 81 odst. 1 ES protiprávní, je prokázána, na trhu nechoval v souladu s tím, na čem se dohodl se svými soutěžiteli, totiž nepředstavuje nutně okolnost, která musí být zohledněna. Podnik, který navzdory jednání ve vzájemné shodě se svými soutěžiteli nadále sleduje politiku na trhu, která se liší od dohodnuté politiky, se totiž může pouze pokoušet využít kartelovou dohodu ve svůj prospěch (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 29. listopadu 2005, Union Pigments v. Komise, T-62/02, Sb. rozh. s. II-5057, bod 130).

68 Konečně, co se týče důkazů o zákazu paralelních dovozů do Belgie a Lucemburska, žalobkyně nemůže tvrdit, že dopisy citované Komisí (viz body 63 až 66 výše) byly vykládány nesprávně v rozsahu, v němž se těmito dopisy pouze chtěla ujistit, že cena, kterou platila společnosti Nintendo za dotčené výrobky, nebyla příliš vysoká. Z výkladu všech těchto dopisů, zejména z faxu ze dne 12. listopadu 1997 (viz bod 65 výše), totiž vyplývá, že se týkaly ceny dotčených výrobků ve více či méně přímém vztahu s existencí paralelních dovozů.

69 Ze všech těchto úvah vyplývá, že Komise, aniž by se dopustila pochybení, dospěla k závěru, že žalobkyně se účastnila dohody, jejímž předmětem bylo omezení paralelního obchodu.

70 Výtka vycházející z porušení čl. 81 odst. 1 ES tedy musí být odmítnuta.

K nesplnění povinnosti odůvodnění

71 Žalobkyně v podstatě uvádí, že Komise nevysvětlila situaci každého distributora. Komise tak vycházela z toho, že všichni distributoři souhlasili se společností Nintendo se zabráněním paralelního obchodu bez ohledu na datum a okolnosti uzavření dohod o distribuci.

72 S touto argumentací nelze souhlasit. Rozhodnutí totiž jasně uvádí skutkové okolnosti vlastní každému dotčenému distributorovi. Co se týče konkrétněji žalobkyně, Rozhodnutí obsahuje řadu upřesnění, která se týkají zejména událostí zjištěných v Belgii a Lucembursku (body 194 až 197 odůvodnění) a argumentů týkajících se existence zakázané dohody a rozsahu protiprávního jednání (body 313 až 330 odůvodnění).

73 Krom toho je ustálenou judikaturou, že z odůvodnění vyžadovaného článkem 253 ES musejí jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu Společenství, jenž vydal sporný akt, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení (rozsudky Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63, a Soudu ze dne 20. března 2002, Lögstör Rör v. Komise, T-16/99, Recueil, s. II-1633, bod 368).

74 V tomto ohledu je nutno konstatovat, že jak vyplývá z přezkumu první části prvního žalobního důvodu, z Rozhodnutí jasně a jednoznačně vyplývají úvahy Komise a toto rozhodnutí umožňuje žalobkyni seznámit se s důvody, které vedly k přijetí opatření, a Soudu vykonávat svůj přezkum.

75 První žalobní důvod je tedy nutno zamítnout.

2. *Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad řádné správy, rovného zacházení a proporcionality, jakož i nesplnění povinnosti odůvodnění*

Argumenty účastnic řízení

76 Žalobkyně uvádí, že při stanovení výše pokuty za porušení článku 81 ES, Komise musí vždy zohlednit samostatně situaci každého dotčeného podniku. Musí zejména zohlednit rozdíly, které existují mezi rolemi, které měly dotčené podniky při protiprávním jednání, jakož i rozdíly, pokud jde o stupeň účasti nebo pokud jde o délku trvání účasti. Podle žalobkyně však Komise tyto zásady porušila, když uložila žalobkyni pokutu ve výši srovnatelné nebo dokonce vyšší, než byla výše pokut uložených ostatním distributorům společnosti Nintendo, zatímco údajné protiprávní jednání, kterého se měla dopustit, mělo menší dopad a bylo kratší.

77 Krom toho Komise nezohlednila, co se týče žalobkyně, ani různé polehčující okolnosti stanovené v pokynech ani charakteristické rysy její zvláštní situace.

78 V tomto ohledu nejprve uvádí, že její chování neodhaluje ani úmysl, ani povědomí o protiprávním chování. Nikdy se nezúčastnila formální dohody, jejímž cílem bylo omezení paralelních dovozů, neobdržela dotazník ani se neúčastnila schůzek, během nichž se projednávala problematika paralelních dovozů. Žalobkyně zdůrazňuje, že byla

malým distributorem, který neměl právní a ekonomické znalosti a infrastrukturu, které umožňují větším podnikům posoudit protiprávní povahu jejich chování.

79 Žalobkyně se dále domnívá, že i kdyby se účastnila protiprávního jednání, hrála by pouze pasivní roli, což by mělo podle pokynů vést ke snížení výše pokuty, která jí byla uložena. Komise totiž neprokázala, že hrála aktivní roli tím, že informovala Nintendo o paralelních dovozech výrobků této společnosti. Žalobkyně rovněž dokonce jednala v rozporu s údajnou dohodou, když dodávala výrobky společnostem usazeným v zahraničí a společnostem usazeným na jejím území, i když věděla, že jsou tyto výrobky vyváženy. Zdůrazňuje rovněž, že v době údajných omezení paralelního obchodu nebyla distributorem společnosti Nintendo, a tedy nevěděla o uvedených omezeních.

80 Žalobkyně se domnívá, že pokud by takové okolnosti neměly vést ke zrušení pokuty, která jí byla uložena, měly by alespoň Soud přimět k tomu, aby ji snížil o 50 % v souladu se zásadou rovného zacházení. Uvádí totiž, že společnosti Concentra byla její pokuta takto snížena, i když její role nebyla méně aktivní než role žalobkyně. Ve své replice žalobkyně zejména uvádí, že Concentra, stejně jako ona, poskytla informace společnosti NOE.

81 Žalobkyně má krom toho za to, že její údajné protiprávní jednání mělo každopádně pouze omezený dopad na trh. Připomíná, že neuplatnila údajnou dohodu a že ve srovnání zejména s chováním ostatních distributorů trvalo, protiprávní jednání, které jí bylo vytýkáno, velmi krátce.

82 Žalobkyně krom toho Komisi vytýká, že porušila zásadu rovného zacházení tím, že rozdělila původce protiprávního jednání do tří skupin. Přesněji si stěžuje, že byla umístěna do stejné skupiny, co se týče výchozí částky pokuty, jako někteří distributoři, kteří se účastnili údajného protiprávního jednání během mnohem delšího období, a že na rozdíl od ní, se aktivně účastnili na protiprávním jednání. Tím, že Komise zacházela

stejným způsobem s různým situacemi, tj. uložila stejnou základní pokutu ve výši 1 milionu eur těmto společnostem, porušila zásadu rovného zacházení.

83 Ve své replice žalobkyně zejména uvádí, že podle podílů na trhu jsou rozdíly mezi podniky třetí skupiny větší než rozdíly mezi podniky ve třech skupinách. Je tak těžko pochopitelné, že s ohledem na průměrné podíly dotyčných podniků na prodeji dotčených výrobků, byly společnosti Concentra, Linea GIG SpA, Nortec AE, Bergsala AB, Itochu a žalobkyně umístěny do stejné skupiny, zatímco společnosti John Menzies a Nintendo byly zařazeny do různých skupin. Tento rozdíl je tím spíše nevysvětlitelný, když se zohlední základní částky pokut, které byly stanoveny pro každou skupinu.

84 Žalobkyně dále Komisi vytýká, že za účelem rozdělení dotčených podniků do tří skupin vycházela výhradně z podílů na trhu držených každým z nich, což prokazuje nezohlednění skutečného dopadu chování každého podniku.

85 Žalobkyně se krom toho domnívá, že rozhodnutí uložit pokutu ve výši 1 milionu eur malému a závislému distributorovi za údajnou dohodu trvající nejvýše dva měsíce, která nebyla nikdy uplatněna a která ve skutečnosti byla neustále porušována, porušuje zásadu proporcionality.

86 Žalobkyně dále Komisi vytýká, že jí kontaktovala teprve dne 9. června 1999, tj. v den, kdy bylo šetření téměř dokončeno. Komise jí tedy neumožnila spolupracovat, a mít tak výhodu vyplývající ze snížení základní částky pokuty z tohoto důvodu alespoň o 40 %. Skutečnost, že Komise nepovažovala za užitečné, aby ji informovala o šetření tím, že ji požádala o informace, naznačuje její omezenou roli v systému zavedeném společností Nintendo.

87 Žalobkyně závěrem uvádí, že Komise porušila zásadu řádné správy a právo na obhajobu tím, že jí neumožnila předložit své připomínky během formálního slyšení za účasti třetích osob. Uvádí, že zúčastněným podnikům musí být umožněno předložit připomínky k námitkám, které jsou vůči nim vzneseny, a důkazům, na nichž se tyto výtky zakládají. Právo stran být vyslechnut na formálním slyšení vedeném nezávislým úředníkem pro slyšení je obzvláště významné v rámci použití ustanovení Smlouvy týkajících se hospodářské soutěže; jedná se totiž o jedinou příležitost předložit své připomínky třetím nezávislým osobám, které mohou ovlivnit rozhodnutí Komise.

88 V projednávaném případě Komise „ovlivňovala nepřípustným způsobem" žalobkyni, aby se vzdala svého práva na slyšení za účasti nezávislých třetích osob. Žalobkyně tvrdí, že i když na ni Komise výslovně nevyvíjela nátlak, aby se vzdala svého práva na formální slyšení, důrazně jí navrhovala, aby se spokojila s neformálním slyšením, přičemž argumentovala, že tato možnost ušetří čas a prostředky. Komise tedy *de facto* omezila práva na obhajobu žalobkyně během správního řízení. Žalobkyně v tomto ohledu uvádí, že i když se vzdala tohoto práva kvůli výslovnému přání Komise vydat rozhodnutí co nejrychleji, mezi její žádostí a přijetím Rozhodnutí uplynuly více než dva roky. Domnívá se rovněž, že Komise měla každopádně zohlednit její spolupráci, která spočívala v tom, že nepožadovala takové slyšení, a tedy snížit výši pokuty, která jí byla uložena.

89 Ve své replice žalobkyně uvádí, že netvrdila, že Komise na ni vyvíjela přímý nebo výslovný nátlak, aby se vzdala své obhajoby během formálního slyšení vedeného úředníkem pro slyšení. Stejně tak netvrdila, že ji Komise neinformovala o jejím právu na formální slyšení. Navíc uznává, že o formální slyšení musí požádat adresáti oznámení námitek. Žalobkyně nicméně uvádí, že se cítila povinna vzdát se tohoto práva, jelikož byla informována úředníkem odpovědným za spis, že ostatní zúčastněné strany se již tohoto práva vzdaly a že služby Komise si přejí přijmout rozhodnutí co nejrychleji. Praxe Komise je podle žalobkyně v rozporu s článkem 10 nařízení Komise (ES) č. 2842/98 ze dne 22. prosince 1998 o slyšení stran v určitých jednáních podle článků [81 ES] a [82 ES] (Úř věst. L 354, s. 18; Zvl. vyd. 07/04, s. 204), tak jak byl upřesněn článkem 4 rozhodnutí Komise 2001/462/ES, ESUO ze dne 23. května 2001 o mandátu úředníků pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže (Úř. věst. L 162,

s. 21; Zvl. vyd. 08/02, s. 151), který stanoví, že slyšení jsou vedena úředníkem pro slyšení. Z těchto ustanovení vyplývá, že všechny otázky, které se týkají práva zúčastněných stran na slyšení, musí být přezkoumány úředníkem pro slyšení, a nikoli úředníky Komise odpovědnými za spis, kteří rozhodují o věci. Úředníci odpovědní za spis tedy nejsou oprávněni kontaktovat zúčastněné strany, aby projednali možnost zorganizovat slyšení. Žalobkyně se domnívá, že vzhledem k tomu, že by takové porušení podstatných formálních náležitostí nemělo vést jako takové ke zrušení Rozhodnutí v rozsahu, v němž je jí určeno, by Komise měla při stanovení výše pokuty zohlednit alespoň toto.

90 Komise všechny tyto výtky zpochybňuje.

Závěry Soudu

91 Žalobkyně předkládá v rámci svého druhého žalobního důvodu různé argumenty, které se týkají jednak způsobu, jakým byla stanovena výše pokuty, která jí byla uložena, a jednak průběhu správního řízení.

92 Uplatněné výtky vznášejí otázku, zda při určení výše pokut byla zaprvé dodržena zásada rovného zacházení a proporcionality, zadruhé práva na obhajobu žalobkyně a zásada řádné správy během správního řízení, které předcházelo přijetí Rozhodnutí, a zatřetí povinnost odůvodnění.

K dodržování zásad rovného zacházení a proporcionality při určení výše pokuty uložené žalobkyni

93 V projednávaném případě je třeba připomenout, že z bodů 366 až 464 odůvodnění Rozhodnutí vyplývá, že pokuty, které Komise uložila z důvodu zjištěných porušení čl. 81 odst. 1 ES a čl. 53 odst. 1 Dohody o EHP, byly uloženy na základě čl. 15 odst. 2 nařízení č. 17 a že Komise, jak to výslovně potvrdila ve své žalobní odpovědi, stanovila částku pokut na základě metody vymezené v pokynech

94 Pokyny sice nemohou být kvalifikovány jako právní pravidlo, které správa musí v každém případě dodržovat, představují však orientační pravidlo chování, podle nějž má být v praxi postupováno a od něhož se správa může v konkrétním případě odchýlit pouze tehdy, uvede-li důvody, které jsou slučitelné se zásadou rovného zacházení (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. května 2006, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, C-397/03 P, Sb. rozh. s. I-4429, bod 91 a citovaná judikatura).

95 Uvedením, že Komise nezohlednila její zvláštní situaci v různých stadiích výpočtu výše pokuty, žalobkyně značně zaměňuje jednak posouzení konkrétního dopadu protiprávního jednání na trh pro účely posouzení jeho závažnosti (bod 1A první pododstavec pokynů), v jehož rámci je třeba zohlednit dopady vyplývající z protiprávního jednání jakožto celku, a nikoli skutečné chování každého podniku, a jednak posouzení individuálního chování každého podniku pro účely posouzení přitěžujících nebo polehčujících okolností (body 2 a 3 pokynů), v jehož rámci je třeba v souladu se zásadou personality trestů a sankcí přezkoumat relativní závažnost účasti podniku na protiprávním jednání.

96 Když Komise vychází z dopadu protiprávního jednání za účelem posouzení závažnosti v souladu s bodem 1A prvním a druhým pododstavcem pokynů, je totiž třeba v tomto

ohledu zohlednit ty účinky, které vyplývají z protiprávního jednání jakožto celku, jehož se účastnily všechny podniky, takže zohlednění individuálního chování nebo údajů vlastních každému podniku není v tomto ohledu rozhodné (rozsudek Soudu ze dne 29. dubna 2004, Tokai Carbon a další v. Komise, T-236/01, T-239/01, T-244/01 až T-246/01, T-251/01 a T-252/01, Recueil, s. II-1181, bod 203).

97 Jak vyplývá z judikatury, pokud se však protiprávního jednání dopustilo více podniků, je třeba přezkoumat relativní závažnost účasti každého z nich (rozsudky Soudního dvora ze dne 16. prosince 1975, Suiker Unie a další v. Komise, 40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Recueil, s. 1663, bod 623, a Komise v. Anic Partecipazioni, bod 49 výše, bod 150) za účelem zjištění, zda v jejich případě existují přitěžující, nebo polehčující okolnosti.

98 Tento závěr je logickým důsledkem zásady personality trestů a sankcí, podle které lze podnik potrestat pouze za skutky, které jsou mu individuálně vytýkány, což je zásada použitelná na veškerá správní řízení, která mohou vést k uložení sankcí na základě pravidel Společenství v oblasti hospodářské soutěže (rozsudek Union Pigments v. Komise, bod 67 výše, bod 119; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, T-45/98 a T-47/98, Recueil, s. II-3757, bod 63).

99 Body 2 a 3 pokynů stanoví v tomto ohledu úpravu základní částky pokuty v závislosti na některých přitěžujících a polehčujících okolnostech, které jsou specifické pro situaci každého dotyčného podniku.

100 Je tedy třeba přezkoumat samostatně argumenty předložené žalobkyní podle toho, zda se vztahují na stanovení základní částky podle závažnosti a délky trvání protiprávního jednání, nebo na prokázání některých polehčujících okolností.

– Ke stanovení základní částky pokuty: rozdělení dotyčných podniků za účelem stanovení zvláštní výchozí částky pokuty a délky trvání účasti na protiprávním jednání

101 Podle metody vymezené v pokynech použije Komise při stanovení výše pokut, které mají být uloženy dotyčným podnikům, jako výchozí bod částku stanovenou v závislosti na závažnosti protiprávního jednání. Při hodnocení závažnosti protiprávního jednání je třeba brát v úvahu jeho povahu, skutečný dopad na trh, pokud jej lze měřit, a velikost relevantního zeměpisného trhu (bod 1A první pododstavec). V tomto rámci se protiprávní jednání zařadí do jedné ze tří kategorií, a sice „méně závažná protiprávní jednání“, pro která jsou předpokládané pokuty 1000 eur až 1 milion eur, „závažná protiprávní jednání“, pro která jsou předpokládané pokuty 1 milion eur až 20 milionů eur, a „velmi závažná protiprávní jednání“, pro která jsou předpokládané pokuty nad 20 milionů eur (bod 1A druhý pododstavec první až třetí odrážka). V každé z těchto kategorií navrhovaný rozsah pokut umožní, podle pokynů, aby se na podniky použilo rozdílné zacházení podle povahy protiprávního jednání, kterého se dopustily (bod 1A třetí pododstavec). Podle pokynů je rovněž nezbytné brát v úvahu, zda původci protiprávních jednání skutečně měli hospodářskou schopnost způsobit významnou škodu jiným hospodářským subjektům, zejména pak spotřebitelům, a určit výši pokuty na úrovni, která zajistí její dostatečně odrazující účinek (bod 1A čtvrtý pododstavec).

102 V rámci každé ze tří takto vymezených kategorií protiprávního jednání by podle pokynů mohlo být v některých případech nezbytné zvážit určenou částku, aby se brala v úvahu specifická váha, a tedy skutečný dopad protiprávního jednání každého podniku na hospodářskou soutěž, zejména pokud existuje značný nepoměr ve velikosti podniků, které se dopustily protiprávního jednání stejného typu, a aby se v důsledku toho přizpůsobil výchozí bod základní částky zvláštní povaze každého podniku (bod 1A šestý pododstavec).

103 V projednávaném případě žalobkyně nezpochybňuje ani velmi závažný charakter dotčeného protiprávního jednání, ani posouzení, na kterých Komise založila svůj závěr o velmi závažném charakteru uvedeného protiprávního jednání, posouzení, která se týkala jeho povahy, jeho skutečného dopadu na trh a velikosti relevantního zeměpisného trhu (body 374 až 384 odůvodnění Rozhodnutí). Žalobkyně ani

nezpochybňuje samotnou zásadu rozdělení účastníků kartelové dohody do několika kategorií. Komisi naopak vytýká, že porušila zásady rovného zacházení a proporcionality jednak tím, že zařadila do stejné kategorie podniky různé velikosti, a jednak tím, že nezohlednila různé stupně účasti jednotlivých podniků na dotčeném protiprávní jednání, jak podle délky trvání, tak i intenzity.

104 V tomto ohledu Soud připomíná, že metoda spočívající v rozdělení účastníků kartelové dohody do kategorií pro účely rozdílného zacházení ve fázi stanovení výchozích částek pokut, jejíž princip byl potvrzen judikaturou, ačkoli nezohledňuje rozdíly ve velikosti mezi podniky téže kategorie, vede k paušalizaci výchozí částky pokuty stanovené pro podniky náležející do téže kategorie (viz rozsudek Soudu ze dne 15. března 2006, Daiichi Pharmaceutical v. Komise, T-26/02, Sb. rozh. s. II-713, bod 83 a citovaná judikatura).

105 Takové rozdělení do kategorií jistě musí dodržovat zásadu rovného zacházení, podle které je zakázáno zacházet se srovnatelnými situacemi rozdílně a s rozdílnými situacemi stejně, pokud takové zacházení není objektivně odůvodněné. Kromě toho podle judikatury musí být pokuty přinejmenším přiměřené ve vztahu ke skutečnostem vzatým v úvahu pro posouzení závažnosti protiprávního jednání. Soud Společenství, aby ověřil, zda rozdělení účastníků kartelové dohody do kategorií je v souladu se zásadami rovného zacházení a proporcionality, se v rámci svého přezkumu legality výkonu posuzovací pravomoci, jíž Komise v této oblasti disponuje, musí nicméně omezit na kontrolu, zda je toto rozdělení soudržné a objektivně odůvodněné, aniž by bez dalšího svým posouzením nahrazoval posouzení Komise (rozsudek Daiichi Pharmaceutical v. Komise, bod 73 výše, body 84 a 85).

106 V projednávané věci se Komise domnívala, že „dotyčné podniky [mohly] být v zásadě rozděleny do tří skupin v závislosti na relativním významu každého z nich v porovnání s Nintendo […], jakožto distributorem dotyčných výrobků (a pouze těchto výrobků) v EHP, přičemž ke srovnání došlo na základě podílu každého z účastníků na celkovém objemu herních konzol a kazet Nintendo nakoupených pro účely jejich distribuce v EHP v roce 1997, posledním roce, ve kterém došlo k protiprávnímu jednání“ (bod 386

odůvodnění Rozhodnutí). Nintendo (jejíž podíl na trhu byl odhadnut na [*důvěrné*] %) tak byla zařazena do první a John Menzies (s podílem na trhu ve výši [*důvěrné*] %) do druhé skupiny. Další dotyčné podniky (s podíly na trhu od [*důvěrné*] do [*důvěrné*] %), mezi nimiž je uvedena žalobkyně, byly zařazeny do třetí skupiny.

107 Volbu Komise zařadit do téže skupiny podniky, které mají tržní podíl na distribuci dotčených výrobků nižší než [*důvěrné*] %, není možné kvalifikovat jako svévolnou a tato volba nepřekračuje meze posuzovací pravomoci, kterou Komise v této oblasti disponuje.

108 Skutečnost, že výchozí částky připadající na každou z kategorií nejsou přísně proporcionální k příslušným podílům dotyčných podniků na trhu, nemůže být považována za chybnou, jelikož je pouze výsledkem systému rozdělení do kategorií a paušalizace částek, kterou s sebou nese. Je totiž třeba připomenout, že přestože se v případě některých podniků v důsledku jejich rozdělení do skupin použije základní částka pokuty v totožné výši, zatímco velikost podniků je různá, je třeba dospět k závěru, že rozdílné zacházení je objektivně odůvodněno předností, kterou má při určování závažnosti protiprávního jednání jeho povaha před velikostí podniků (viz rozsudek Soudu ze dne 19. března 2003, CMA CGM a další v. Komise, T-213/00, Recueil, s. II-913, bod 411 a citovaná judikatura).

109 V projednávaném případě, i když z relativního hlediska existují rozdíly mezi podíly na trhu vlastněnými podniky zařazenými do téže skupiny, nejsou tyto rozdíly z absolutního hlediska tak významné, aby odůvodnily, že bude žalobkyně zařazena do jiné skupiny. Metoda přijatá Komisí konkrétně nevedla ke značně zkreslenému obrazu relevantních trhů (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, T-15/02, Sb. rozh. s. II-497, bod 159). Relevantní trh, a sice trh distribuce výrobků společnosti Nintendo byl totiž v rozhodné době ovládán společností Nintendo a jejími

dceřinými společnostmi. Nezávislí distributoři, s výjimkou společnosti John Menzies, zastávali v dotčeném systému distribuce pouze relativně skromné místo (viz body 388 až 390 odůvodnění Rozhodnutí).

110 Je tedy třeba dospět k závěru, že existence relativně významných rozdílů mezi podíly na trhu podniků náležejících do poslední kategorie, která je vlastní systému rozdělení do kategorií a paušalizaci, jež s sebou toto rozdělení nese, je objektivně odůvodněná. Oprávnění Komise přistoupit k rozdělení podniků do kategorií by bylo z velké části zbaveno své užitečnosti, kdyby jakýkoli rozdíl mezi podíly na trhu, byť i velký z relativního hlediska, ale odpovídající velmi malému rozdílu v rámci procentních bodů, bránil zařazení různých podniků do téže kategorie pokut.

111 Žalobkyně nemůže v tomto rámci vytýkat Komisi, že v tomto stadiu nezohlednila různé stupně účasti každého dotčeného podniku v rozsahu, v němž uvedené rozdíly mohou být stanoveny teprve ve stadiu přezkumu polehčujících okolností (viz body 97 až 99 výše).

112 Co se týče konečně argumentu, podle kterého Komise nezohlednila velmi krátkou délku trvání účasti žalobkyně na protiprávním jednání, postačí připomenout, že podle metody uvedené v pokynech je výše pokuty upravena podle délky trvání po vymezení výše pokuty stanovené podle závažnosti.

113 Komise ostatně jasně uvedla v bodě 404 odůvodnění Rozhodnutí, že v rozsahu, v němž účast žalobkyně trvala pouze o něco déle než dva měsíce, se rozhodla nezvýšit z toho důvodu předběžnou částku pokuty stanovené podle závažnosti. Komise tedy řádně zohlednila relativně krátkou délku trvání účasti žalobkyně na protiprávním jednání.

– K existenci polehčujících okolností a dodržování zásady rovného zacházení v tomto ohledu

114 V projednávaném případě je třeba přezkoumat, zda Komise právem odmítla zohlednit některé skutečnosti s ohledem na žalobkyni, a to zaprvé skutečnost, že neměla znalosti, které by jí umožnily uvědomit si protiprávní povahu jejího chování a zadruhé skutečnost, že při protiprávním jednání hrála pouze pasivní roli.

115 Co se týče prvně uvedené okolnosti, nemůže být, jak ostatně Komise zdůraznila, zohledněna jako polehčující okolnost ve smyslu pokynů. Odkaz v bodě 1A pokynů na skutečnost, že „[o]becně řečeno lze také brát v úvahu skutečnost, že velké podniky obvykle mají právní a ekonomické znalosti a infrastruktury, které jim umožní lépe rozpoznat, že jejich chování představuje protiprávní jednání, a jaké důsledky z něj vyplývají podle právních předpisů o hospodářské soutěži“, neznamená, *a contrario*, že Komise musí zohlednit menší velikost určitých podniků.

116 Co se týče druhé uvedené okolnosti, a to údajně pasivní role žalobkyně při protiprávním jednání, je třeba připomenout, že Komise v bodě 431 odůvodnění Rozhodnutí uvedla, že žalobkyně sama od sebe poskytla informace o paralelním obchodu společnosti NOE, a že tedy její účast musí být považována za aktivní. Komise odkazuje v tomto ohledu na bod 197 odůvodnění Rozhodnutí, který uvádí čtyři dopisy žalobkyně ze dne 4. září, 3. listopadu, 12. listopadu a 4. prosince 1997.

117 Dopis ze dne 4. září 1997, citovaný v bodě 63 výše, předchází období protiprávního jednání, a je z tohoto důvodu nevýznamný. Dopisy ze dne 3. listopadu a 4. prosince 1997, které byly zaslány společnosti NOE, upozorňují na existenci nabídek výrobků Nintendo na belgickém a lucemburském trhu. Dopis ze dne 12. listopadu 1997

potvrzuje, že žalobkyně kontaktovala Nintendo France a pouze tuto společnost, pokud jde o herní kazety, u kterých měla podezření na paralelní dovozy.

118 Pokud jde o Concentra, skutečnosti podporující zjištění, že Concentra hrála pasivní roli, jsou uvedeny v bodech 212, 213, 421 odůvodnění Rozhodnutí. Zde je zejména uvedeno, že i když neexistuje žádný důkaz, že Concentra bránila nebo se pokoušela bránit paralelnímu obchodu, existují však „důkazy, které ukazují, že Concentra informovala společnost NOE o paralelních dovozech do Portugalska a požádala ji v tomto ohledu o pomoc“ (viz body 212 a 213 odůvodnění Rozhodnutí). Není zpochybněno, že ze čtyř dopisů společnosti Concentra společnosti NOE nebo Nintendo of America, Inc., které jsou citovány v bodě 213 odůvodnění Rozhodnutí, tři následovaly po zaslání dotazníku a jeden byl zaslán spontánně. V dopise zaslaném spontánně ze dne 21. listopadu 1997, citovaném částečně v bodě 213 odůvodnění Rozhodnutí, Concentra oznámila:

„Jsme si bohužel jisti, že někteří obchodníci neodolají této možnosti zvýšit svou marži u výrobku N64 [a požádala NOE o pomoc v rozsahu, v němž] doufáme, že Nintendo nalezne řešení této situace ve velmi blízké budoucnosti.“

119 Je nutno konstatovat, že dokumenty citované Komisí, jakož i okolnosti, za nichž byly poskytnuty, nerozlišují ve velké míře mezi rolí, kterou hrála žalobkyně při protiprávním jednání, a rolí, kterou hrála Concentra. Rozdílné zacházení Komise je tím méně odůvodněné, že jednak žalobkyně vstoupila velmi pozdě na trh, na němž došlo k protiprávnímu jednání (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 9. července 2003, Cheil Jedang v. Komise, T-220/00, Recueil, s. II-2473, bod 168 a citovaná judikatura), a jednak, že Concentra uzavřela se společností Nintendo formální dohodu o distribuci, která omezuje hospodářskou soutěž, což nebyl případ žalobkyně.

120 Z těchto úvah vyplývá, že Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že dospěla k závěru, že žalobkyně nehrála výhradně pasivní roli při protiprávním jednání, avšak společnosti Concentra výhodu vyplývající z této polehčující okolnosti přiznala.

121 Tomuto žalobnímu důvodu musí být tedy částečně vyhověno, a je třeba změnit v důsledku toho Rozhodnutí a přiznat žalobkyni sníženou sazbu pokuty totožnou se sazbou, která byla přiznána společnosti Concentra na základě polehčující okolnosti, která se týkala pasivní povahy role, kterou hrála při sporném protiprávním jednání, a to snížení ve výši 50 %. Konkrétní důsledky této změny budou upřesněny níže.

K dodržování práva na obhajobu žalobkyně a zásady řádné správy

122 Co se týče tvrzení, podle kterého Komise podněcovala žalobkyni, aby se vzdala svého práva na formální slyšení, je třeba konstatovat, že není vůbec podložené. Žalobkyně totiž zmínila skutečnost, že „Komise [ji] dne 3. července 2000 […] oznámila, že všichni další adresáti se vzdali svého práva na slyšení a že Komise si přeje pokročit ve věci co nejrychleji“ a že tímto byla implicitně nucena, aby se vzdala svého práva na formální slyšení.

123 Tento údaj nemůže představovat důkaz o porušení práva na obhajobu nebo zásady řádné správy. Krom toho Komise v dopise přiloženém k oznámení námitek jasně uvedla, že zúčastněným stranám přísluší podle nařízení č. 2842/98 požadovat ve svých písemných připomínkách, aby rozvinuly své argumenty na ústním slyšení.

124 Argument vycházející z toho, že Komise porušila článek 10 nařízení č. 2842/98, tak jak je upřesněn článkem 4 rozhodnutí č. 2001/462, který spočívá na nesprávném předpokladu, tedy nelze přijmout. Tato ustanovení totiž stanoví, že „Slyšení provádí úředník pro slyšení“ (článek 10 nařízení č. 2842/98) nebo, že „Úředník pro slyšení organizuje a provádí slyšení stanovená v ustanoveních provádějících články 81 [ES] a 82 [ES]“ (článek 4 rozhodnutí 2001/462). Z toho vůbec nevyplývá, že pouze úředníci pro slyšení mohou kontaktovat zúčastněné podniky, aby s nimi projednali a informovali je o případném vedení formálního slyšení. Takové kontaktování, které probíhá v rámci běžných správních činností, tedy nezasahuje do úkolu svěřeného úředníkovi pro slyšení.

125 Krom toho skutečnost, že se žalobkyně rozhodla nevyžadovat ústní slyšení, nelze vykládat jako spolupráci, která jí umožňuje využít snížení výše pokuty, která jí byla uložena. Za spolupráci, která opravňuje případně ke snížení částky pokuty podle bodu 3 pokynů, musí být totiž považována „účinná spolupráce podniku při řízení“ tedy jednání, které umožnilo Komisi konstatovat existenci protiprávního jednání snáze a případně jej ukončit (rozsudky Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, SCA Holding v. Komise, C-297/98 P, Recueil, s. I-10101, bod 36, a ze dne 10. května 2007, SGL Carbon v. Komise, C-328/05 P, Recueil, s. I-3921, bod 83). Vzdání se práva na formální slyšení, i když to umožnilo Komisi, aby neodkládala přijetí Rozhodnutí, nelze kvalifikovat jako spolupráci ve smyslu bodu 3 pokynů.

126 Žalobkyně nemůže tvrdit, že jí Komise neumožnila spolupracovat tím, že ji informovala o šetření teprve 9. června 1999. Jak totiž bylo připomenuto v bodě 125 výše, případné snížení výše uložené pokuty podniku podle bodu 3 pokynů předpokládá „účinnou spolupráci“ podniku. V projednávaném případě však nic neumožňuje dospět k závěru, že žalobkyně mohla takovou spolupráci nabídnout, jelikož sama uvádí, že nevěděla o sporných praktikách.

127 Všechny výtky týkající se průběhu správního řízení musí být tedy odmítnuty.

Ke splnění povinnosti odůvodnění

128 Co se týče tvrzení o nedostatečném odůvodnění Rozhodnutí ohledně posouzení zvláštní situace žalobkyně, postačí poznamenat, že z bodů 194 až 197, 313 až 330, 352, 359, 404, 430 a 431 odůvodnění Rozhodnutí vyplývá, že Komise jasně odkázala na skutečnosti vlastní situaci žalobkyně. Takové odůvodnění splňuje požadavky článku 253 ES, jak je vykládán judikaturou připomenutou v bodě 73 výše.

3. *K žalobnímu důvodu uplatněnému na jednání, který se týká délky trvání správního a soudního řízení*

129 Konečně argumentace žalobkyně, kterou předložila na jednání, a která se týká toho, že výše pokuty, která jí byla uložena, by měla být snížena vzhledem k délce trvání správního a soudního řízení, nemůže obstát.

130 V rozsahu, v němž se tento žalobní důvod týká délky trvání správního řízení vedeného Komisí, musí být podle čl. 48 odst. 2 jednacího řádu Soudu prohlášen za nepřípustný v rozsahu, v němž uvedený žalobní důvod, který nebyl uplatněn v žalobě, nemůže být považován za rozšíření důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a nezakládá se na právních nebo skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Krom toho za okolností v této věci není třeba bez návrhu přezkoumat žalobní důvod vycházející z nepřiměřené délky řízení před Komisí (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 13. prosince 1999, SGA v. Komise, T-189/95, T-39/96 a T-123/96, Recueil, s. II-3587, bod 46, potvrzený usnesením Soudního dvora ze dne 13. prosince 2000, SGA v. Komise, C-39/00 P, Recueil, s. I-11201, body 42 až 45).

131 Pokud jde o zpochybnění délky řízení před Soudem, je nutno konstatovat, že případná nepřiměřená doba trvání tohoto řízení se nemůže dotknout legality Rozhodnutí, kterou má Soud přezkoumat. Z toho vyplývá, že tento žalobní důvod je irelevantní.

4. *Ke stanovení konečné výše pokuty*

132 Jak vyplývá z bodů 116 až 121 výše, je třeba změnit Rozhodnutí v rozsahu, v němž nepřiznalo žalobkyni výhodu vyplývající z polehčující okolnosti, která se týká její výhradně pasivní role při protiprávním jednání, avšak přiznalo výhodu vyplývající z této polehčující okolnosti společnosti Concentra.

133 Ve zbývající části zůstávají úvahy Komise uvedené v Rozhodnutí, jakož i metoda výpočtu pokut použitá v projednávaném případě nezměněny.

134 Konečná výše pokuty je tedy vypočítána následovně: základní částka pokuty uložená žalobkyni (1 milion eur) je snížena o 50 % z důvodu polehčující okolnosti, která spočívá v její výhradně pasivní roli při protiprávním jednání, což vede ke konečné částce 500 000 eur.

K nákladům řízení

135 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Soud rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve

věci částečně úspěch i neúspěch. Za těchto podmínek je důvodné rozhodnout, že každá účastnice řízení ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (osmý senát)

rozhodl takto:

1) Výše pokuty uložené společnosti CD-Contact Data GmbH se stanoví na 500 000 eur.

2) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

3) Každá účastnice řízení ponese vlastní náklady řízení.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. dubna 2009.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu . . . . . II - 1029

1. Dotčené podniky . . . . . II - 1029

2. Správní řízení . . . . . II - 1030

Šetření týkající se odvětví videoher (věc IV/35.587 PO Video Games) . . . . . II - 1030

Doplňující šetření týkající se zvláště systému distribuce společnosti Nintendo (věc IV/35.706 PO Nintendo Distribution) . . . . . II - 1030

Šetření v důsledku stížnosti podané společností Omega Electro BV (věc IV/36.321 Omega – Nintendo) . . . . . II - 1031

3. Sporné rozhodnutí . . . . . II - 1033

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení . . . . . II - 1037

Právní otázky . . . . . II - 1038

1. K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 81 ES, nesplnění povinnosti odůvodnění, jakož i zjevně nesprávného posouzení . . . . . II - 1039

Argumenty účastnic řízení . . . . . II - 1039

Závěry Soudu . . . . . II - 1042

K existenci porušení čl. 81 odst. 1 ES . . . . . II - 1042

K nesplnění povinnosti odůvodnění . . . . . II - 1050

2. Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásad řádné správy, rovného zacházení a proporcionality, jakož i nesplnění povinnosti odůvodnění . . . . . II - 1051

Argumenty účastnic řízení . . . . . II - 1051

Závěry Soudu . . . . . II - 1055

K dodržování zásad rovného zacházení a proporcionality při určení výše pokuty uložené žalobkyni . . . . . II - 1056

– Ke stanovení základní částky pokuty: rozdělení dotyčných podniků za účelem stanovení zvláštní výchozí částky pokuty a délky trvání účasti na protiprávním jednání . . . . . II - 1058

– K existenci polehčujících okolností a dodržování zásady rovného zacházení v tomto ohledu . . . . . II - 1062

K dodržování práva na obhajobu žalobkyně a zásady řádné správy . . . . . II - 1064

Ke splnění povinnosti odůvodnění . . . . . II - 1066

3. K žalobnímu důvodu uplatněnému na jednání, který se týká délky trvání správního a soudního řízení . . . . . II - 1066

4. Ke stanovení konečné výše pokuty . . . . . II - 1067

K nákladům řízení . . . . . II - 1067